

pintors barcelonius convensuts per les bel·leses que veyan en treya en Joaquim Vayreda y que al seu entorn n'obtingueren totes aquelles obres que tant han contribuït a la reputació den Galwey, d'en Joan Llimona, d'en Baixeras y de tants altres, acudint també a pintar en més espayades estades, en Rusiñol, en Barrau y casi tot l'estol de pintors d'avuy.— Molts hi feren obres perfectes com pot veurers en la mateixa Exposició olotina, mes la complerta revelació de les bel·leses de l'encontrada, estava reservada als que com en Joaquim y en Marián Vayreda, en Berga y l'seu fill y en Domenge, allí han nascut, allí s'han criat, allí son y se senten a casa seva y d'allí n'saben tots els racons bonichs y ls conjunts hermosos, perque en ells ha obrat l'acció del temps, familiarisantlos ab les arbredes a terra posades com nuvols cansats de solcar el cel; ab les boscuries que pujen fins als cràters apagats com verda corredissa immovilisada; ab les aygues cristallines del Fluvià y ab les més espeses del mateix riu quan ja surt brut de tant fer anar turbines y nochs; a n'ells també els han ferit de petits les cansons plorades per la tenora, han vist florir molts anys la nevada del fajol, ja saben les blavors que l'espai dona a les distancies tant magistralment posades y d'ells es l'esprit tot d'aquella hermosa naturalesa, perque en son una part y no de les menys petites quan escau en intel·lectes que comprenen el que fan y ho fan sentir als altres.

Aixó no vol pas dir que les obres bones dels demés siguin incomplertes ó desgraciades, més l'esprit d'aquella regió tant grandiosament pictòrica, el posseixen més els olotins per ser cosa seva.—Els pintors barcelonins, n'han tret bones pintures, al-

gunes de les quals aixís se consideran casi per tot arreu, mes moltes d'elles son tan olotines com de qualsevulga altra vall gran.—Les pintures dels del tarrós, son d'Olot y d'en lloch més. Y per xó quant están be, a l'hermosura plàstica de les altres hi anyadeixen la sugestió de l'esprit.

Dels quadros enviats per els barcelonins, despunta al meu entendre un dibuix d'en Joan Llimona, ferm, seriós, *gras* y definit ensemps. Ell el titula *El fill pròdich*, mes el mateix podria esser Cain ó qualsevulga altre home en plé dolor produhit per l'arrepentiment. Es un dibuix de museu, pero de museu bó, el que vol dir qu' a Barcelona no tindria lloch. En Joan Llimona, té ademés un estudiet d'arbres mirantse en unes aygues tranquiles al devant d'una caseta blanca, d'alló més ben pintat, just, valent y agradable. Al veurer les dugues obres, vaig sentir la gran alegria que se sent, quan un hom no es envejós, al poder lloar un amich sense dir mentides.

En Baixeres exposa una escena de la platxa de pescadors de Barcelona, magistralment tallada y tant ben pintada com aquelles coses que feya fa anys y que no ha seguit fent. Si aquest quadro es fet de poch y es senyal que torna a seguir el seu camí, el d'en *Baixeras*, me n'alegro y estich segur qu' ell no tardará a fer el mateix.—També está bé un estudi del meu cosí A. Utrillo, fet ab amor, y fugint de proposits forasters al natural. Per fi, entre 'ls demés quadros enviats per el contingent barceloní, hi han bon tros d'aquells dibuixos d'en Joseph Llimona quins mèrits ja no son pera contar perqué tothom els ha reconegut. Un tant sols es nou y encare es més bonich que 'ls altres. Per xó, com l'hi deya *a la cara* y ell ho admetia fins content, el gran